

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa T. Z.

przeciwko P. w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda T. Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt V ACa (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹§ 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudence (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, niepubl., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.).

W ocenie skarżącego istnieje potrzeba wykładni art. 50 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2176; dalej: „u.r.o.d”), a mianowicie, czy informacja w przedmiocie nabycia członkostwa, o której mowa w art. 50 ust. 2 tej ustawy powinna być udzielona w formie uchwały organu stowarzyszenia ogrodowego doręczonej zainteresowanemu oraz czy informacja o nieprzyjęciu w poczet członków stowarzyszenia podlega zaskarżeniu w trybie art. 50 ust. 1 u.r.o.d.

Ze względu na przedmiot sporu wyznaczony żądaniem pozwu i okolicznościami faktycznymi przytoczonymi na jego uzasadnienie nie zachodzi potrzeba dokonania wykładni wskazanego przez skarżącego przepisu. Przedmiotem sporu, co dokładnie przedstawił Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były przyczyny wykluczenia go z członkostwa w P. wskazane w uchwale z dnia 20 grudnia 2014 r. nr (...) Z kolei uchwała nr (...) /2015 z dnia 17 marca 2015 r., którą zostało oddalone odwołanie powoda od uchwały z dnia 20 grudnia 2014 r. nr (...) /2014 została uchylona uchwałą nr (...) /2017 z dnia 5 października 2017 r. (k. 749). W pozwie z dnia 15 kwietnia 2015 r. powód domagał się ustalenia istnienia stosunku członkostwa w P., w szczególności poprzez stwierdzenie nieistnienia uchwały nr (...) /2015 z dnia 17 marca 2015 r. Ostatecznie uchwałą nr (...) /2018 z dnia 13 marca 2018 r. zostało oddalone odwołanie powoda od uchwały z dnia 20 grudnia 2014 r. nr (...) /2014. Odpis tej uchwały został w toku postępowania doręczony pełnomocnikowi powoda (k. 784-796). Powód w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. zakwestionował tę uchwałę (k. 903-804). Jakkolwiek więc Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że powód nie objął podstawą faktyczną także tej uchwały, która wyczerpywała postępowanie wewnątrzorganizacyjne, o którym stanowi art. 50 ust. 1 u.r.o.d., ale Sąd Apelacyjny odniósł się merytorycznie do przyczyn pozbawienia powoda członkostwa i dokonał w tym przedmiocie szczegółowej analizy, dzielając także w tym przedmiocie stanowisko Sądu Okręgowego.

Jeżeli zaś chodzi o składane przez powoda w toku procesu deklaracje o przyjęcie go w poczet członków PZD, to zbędność dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokonania wskazanej przez skarżącego wykładni art. 50 ust. 1 i 2 u.r.o.d. wynika stąd, że nie zostały one objęte żądaniem pozwu, co zostało przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś powód w podstawach skargi kasacyjnej nie podnosi w tym zakresie zarzutów naruszenia prawa procesowego; skarga kasacyjna została oparta na naruszeniu prawa materialnego. Nawet gdyby przyjąć, że powodowi nie została doręczona w terminie określonym w art. 50 ust. 2 tej ustawy informacja w przedmiocie członkostwa, to okoliczność ta jest prawnie obojętna, skoro nie zostało w tym przedmiocie zgłoszone żądanie wraz ze stosownymi twierdzeniami o faktach, ewentualnie rozszerzenie powództwa, przy czym z uwagi na treść art. 383 k.p.c. mogłoby to nastąpić przed sądem pierwszej instancji. Oczywistym jest też, że dla skuteczności takich żądań musiałby upłynąć termin 6 miesięcy od dnia złożenia pisemnego wniosku o przyjęcie w poczet członków. Sąd pierwszej instancji trafnie zauważył, że wniosek powoda z marca 2015 r. o przyjęcie go w poczet członków nie był skuteczny, skoro w tym czasie nie zostało rozstrzygnięte jego odwołanie od uchwały z dnia 20 grudnia 2014 r. Nadto żądanie ustalenia istnienia członkostwa przy zakwestionowaniu podstaw pozbawienia członkostwa pozostaje w sprzeczności z żądaniem ustalenia istnienia członkostwa w związku ze złożeniem deklaracji członkowskiej, w tym sensie, że dopiero prawomocne oddalenie powództwa opartego na pierwszej z wymienionych podstaw aktualizuje ewentualnie żądanie oparte na drugiej z wymienionych podstaw. W konsekwencji czynione przez Sądy ustalenia w kwestii doręczenia powodowi informacji odnośnie do jego wniosków o przyjęcie w poczet członków P., składanych po doręczeniu mu uchwały nr (...)/2018 z dnia 13 marca 2018 r., którą oddalone zostało jego odwołanie od uchwały z dnia 20 grudnia 2014 r. nr (...)/2014. - wykluczającej go z członkostwa w P., są bezprzedmiotowe.

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99, art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 20 i § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).

ke